

— Кой свири? — все така усмихнат и учуден попита владетелят.

— Не знам, господарьо, — отвърна Мар и се поклони дълбоко, с широко закръглени очи.

— Защо не са ми казали досега, че в моите земи има такъв знаменит свирец?

— Не знам, господарьо.

— Познава ли го някой от тукашните хора?

— Навярно го познават, господарьо.

— Видиш ли, Мар! — обърна се меко и ласкаво като никога владетелят. — А на мене все още ми се струва, че слушах тази песен на сън.

— Не, не беше на сън, господарьо. Аз съм прост човек, но вярвам на ушите си.

— Ах! — примижа от доволство владетелят. — Стопи ме от радост и доволство. Тукашен ли е този свирец?

— Тъдявашен трябва да е.

— Намерете го! — заповяда владетелят. — Искам да го видя. Аз имам хиляди певци и музиканти, но всички те не могат да се сравнят само с един звук от неговите чудни песни.

И изведнъж лагерът заприлича на разроен кошер. Различава се придворни сановници, управители и съветници, щукнаха в гората прислужници и коняри, хукнаха да търсят чудния свирец. Кой ли ще е той? Къде ли ще е? Те се оглеждаха на всички страни и чакаха да чуят пак упоителните звуци, но вълшебната свирка бе замлъкнала. Само далече някъде към острите канари, отдето преди малко се чуваха медените песни, долитаха като някакво слабо, откъснато, закъсняло и загубено ехо дрънченията на хлопотари.

— Кой свиреше? — тичаха около лагера придворните сановници, управители и съветници, тъй